

τατα. Ὅτι νὰ ἀπατήσῃ τινὰς τοιοῦτοτρόπως τὸν πλησίον τῆ, καὶ νὰ τὸν εὐγάλη τὴν ἀλήθειαν, καθὼς πάλιν με αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ βλασφημῇ τὸν Θεόν, εἶναι αρεταί. Ὅτι δὲν εἶναι τινὰς ὑπόχρεως, ἕτε δια θείας ἐξουσίας, ἕτε δια κανένα δικαίον νὰ κάμῃ μετάνοιαν εἰς τῆτον τὸν κόσμον, καὶ πιθανόν ἕτε δια κανένα δικαίον νὰ κάμῃ ἀποβίβλωσι τὰς μετάνοίας, ὅπῃ τὲς ἐπιφορ- ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἤμπορῶν νὰ ἀποβίβλωσι τὰς μετάνοίας, διότι δὲν εἶναι εἰμὴ διὰ συμ- τῶνυσιν ἂν καὶ δια μεγαλώτατα ἁμαρτήματα, διότι δὲν εἶναι εἰμὴ διὰ συμ- βολῆν, καὶ διατὶ εἶναι δίκαιον νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν συγχώρησιν. Ἀρκεὶ μό- νον νὰ μισήσῃ τὴν ἁμαρτίαν τῆ ἐν καρδίῳ. Ὅτι ὅστις ἰξουρεὶ τὴν τέχνην νὰ ἀπατῇ τὸν πλησίον, καὶ με τρόπον νὰ βλασφημῇ τὸν Θεόν, δὲν θέλει ἁμαρτάνει ἢ βλασφημῶν τὸν Θεόν, ἢ ἀπατῶν τὸν πλησίον· ἢ ἁμαρτία ὑφί- ζεται νὰ ἀγνοῇ τινὰς τοιαύτην τέχνην.

§. 3. Ὅτι τὸ ὄφελος τῆ ἰδῆς μας κέρδης, δύναται νὰ εἶναι αἰτία νὰ τεχνευθῶμεν, καὶ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν θάνατον τινός. Ὅταν εἶναι ὠφέλι- μον εἰς τὴν ὑγίειαν τῆ σώματος μας, εἰς τὴν τιμὴν μας, καὶ ὑπάρχοντά μας, ἤμπορεὶ τινὰς νὰ ψευματίσῃ, καὶ διὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ χρειάζεται νὰ με- ταχειρισθῇ ἀμφιβολίας τῆ νοός ὅπῃ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἔργων ὡς πρὸς τὰ ἀπερασμένα, καὶ νὰ ἤμπορῶν νὰ ἐξηγηθῆν εἰς τρόπον ὅπῃ ἠθελε φανῇ ἀρμοδιώτερον διὰ τὸ μέλλον. Ἄν τυχῇ καμμία τιμημένη ἀλήθεια, νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, πᾶρ. χάρ. ἵνα φυλάξῃς τὴν ὑγίειαν σε, τὴν τιμὴν σε, τὰ ὑπάρχοντά σε, τὸν ἑαυτὸν σε, ἢ καὶ ὅσα ἀνήκωσιν εἰς ἐσέ, καθὼς ἔτι ἂν σε εἶναι ὠφέλιμον νὰ ἀρνηθῆς τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν. Εἰς ἐκείνον ὅπῃ ἀδίκως τὴν ζητῇ, δὲν ἁμαρτάνει, ἀρνήμενος τὴν ἀλήθειαν· τὸ αὐτὸ ἐνοητέον ὁμνύωντας ἀμφιβολικῶς διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Ἰ'δε Μακταβ. Σύγγραμ. Τ. Γ'. Ε' γχειρ. 14. Λογοτρ. Α'. συμ. 4. ἀρῖθ. 4.

§. 4. Ὅτι ἐδύετο ὁ ἄνθρωπος νὰ πλαιθῇ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἁμαρ- τίαν τῆ Ἀδάμ, υποκείμενος τῇ ἀγνοίᾳ καὶ ἐπιθυμίᾳ, εἰς ὅλας τὰς ταλαι- πωρίας ταύτης τῆς ζωῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος ὅπῃ εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ Θεὸς ὁ παρίας ταύτης τῆς ζωῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος ὅπῃ εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ Θεὸς ὁ θάνατος καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἦλθον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὄχι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν. Λογοτρ. περὶ καταστάσεως τῆς καθαρῆς φύσεως Ζήτ. Α'. Ὅτι ἡ προπατορικὴ ἁμαρτία, ἐκ ἑτερον εἰμὴ ἢ ὑπέρησις τῆς θείας χάριτος, καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὄχι ἢ ἀρχὴ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, ἕτε ἢ ἀρχὴ τῆ θανάτου. σελ. 283. Τὸ αὐτὸ ἐδόξαζε καὶ ὁ Μαλδονάτης.

§. 5. Ὁ Γησαίτης Σαρξὲς ἔλεγεν ὅτι εὐκολα διαλύεται ἡ ἀνδίστασις τῶν λεγόντων τὸν Χριστιανὸν μὴ εἶναι πάντοτε ὑπόχρεων νὰ πράττῃ ὡς Χριστιανός· ὅθεν δύναται τινὰς νὰ εἰπῇ ἐξ ἴσου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ πράττῃ πάντοτε ὡς ἄνθρωπος· ἐπειδὴ ἡ διαφορὰ εἶναι πῶς ὁ Χριστιανός δὲν φέρει πάντοτε καὶ παντὲ τὸ πρόσωπον τῆ Χριστιανῆ. Ἐξ ἐναντίας ὁ ἄνθρωπος φέρει παντὲ τὸ πρόσωπον τῆ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι Χριστιανός, εἰμὴ κατὰ τύχην, ἀλλ' εἶναι ὀσιωδῶς ἄνθρωπος.

Μακταβ-
λης.Ἀντώνιος
Καζάνης.

Σαρξὲς.

